

Introitus:

„Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský. On dává sílu znaveným a vysílené umí posílit.“ (Jan 12, 12-13 a Izajáš 40, 29)

Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí (nesoupeří, nežárí), [láska] se nevychloubá [a] není domýšlivá. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo. Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. Všechno snáší (nebo přikrývá svou obětí), všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. (1. dopis Korintským 13, 4-7)

Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali: „Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.“ Ježíš nalezl oslátko a vsedl na ně, jak je psáno: „Neboj se, dcero Siónská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku.“ Jeho učedníci tomu v té chvíli neporozuměli, ale když byl Ježíš oslaven, tu se rozpomenuli, že to o něm bylo psáno a že se tak stalo. Zástup, který s ním byl, když vyvolal Lazara z hrobu a vzkřísil ho z mrtvých, vydával o tom svědectví. Proto ho také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení. Farizeové si řekli: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.“ (Janovo evangelium 12, 12-19)

Vzpěrači nebo nosiči?

Máte rádi špagety? Na sladko či s kečupem? Vynikající jídlo, rychlé, syté, levné. Ale ze špaget se dá udělat více věcí, než jenom dobré jídlo: Studenti technických univerzit soutěží po celém světě ve stavbě mostů ze špaget. Na konci minulého léta se na dvoře jednoho univerzitního kampusu v Chile sešli studenti. Fandili svým 28 kolegům, kteří testovali své mosty ze dvou balíčků špaget. Studenti dva týdny počítali a lepili své mosty silikonovým lepidlem. To byl totiž jediný způsob, jak je mohli spojit. Výsledek? Padesáticentimetrový most unesl 61, 5 Kg. V našem Liberci zase sestrojila studentka most o délce 115 cm a ten unesl 2 kg váhy. Představte si: Špageta dokáže unést až sedm kg v tahu! Nicméně, když praštíte celým balíčkem o zem, leckterá se poláme.

Proč to vyprávím? Když obyčejná, tenká a křehká špageta unese mnoho, tak dnes budu mluvit o tom, co unese křehký člověk a co za nás snesl Pán Ježíš. Musíme unést povinnosti, školu, práci, odpovědnost... Tedy naše břemena a někdy i břemena našich blízkých.

Stvoření s omezenou nosností

Pán Ježíš se blížil k Jeruzalému. Pro svůj vjezd si neopatřil koně králů a dobyvatelů, ale zvolil oslátko¹. Mesiáše, který svět zachrání, mohli Izraelité poznat podle jednoduchého znaku – přijede na oslu. Samozřejmě, že jednou přijede jinak: na koni (Zjevení Janovo 19, 11-16).² Ale teď přijel na oslu.

Ježíš vjel do Jeruzaléma, vymrskal chrám, zaplakal nad Jeruzalémem jako přebohatý investor, který byl odmítnut, a odsoudil fíkovník k neplodnosti. Nebyl to tedy příjezd slabocha, ale toho, který pokorně nese svůj úkol do důsledků. Dnešní spasitelé vjíždějí do světa jako dobyvatelé, ale

1 Zacharjáš 9, 9n „Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a a spásu nesoucí, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. „Vymýtím vozy z Efrajima a z Jeruzaléma koně; válečný luk bude vymýcen.“ Vyhlásí pronárodům pokoj...“

2 A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. Jeho oči plamen ohně a na hlavě množství královských korun; jeho jméno je napsáno a nezná je nikdo než on sám. Má na sobě plášť zbrocený krví a jeho jméno je Slovo Boží. Za ním nebeská vojska na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím pobíjel národy; bude je pást železnou berlou. On bude tlačit lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího. Na pláští a na boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. Zjevení Janovo 19, 11-16

nepřinášejí žádné změny. Nesou velké řeči, dramatická gesta, velkohubá oznámení. Ale kde nic tu nic.

Jako slabá stvoření sloužíme svému Pánu. A skutečně jsme někdy jako oslové. Nečeká se od nás nějaká zvláštní bystrost. Učedníci si až zpětně uvědomili, co vlastně udělali, když sehnali svému Pánu oslátko. Některé věci nám dochází zpětně.

Boží syn s omezenou nosností

Oslátko neslo člověka a mělo ještě vedle sebe matku, aby bylo klidnější. Bylo to poprvé, co si na něj někdo sedl. Nicméně, ten člověk na oslátku nesl daleko více! Jeho tíha byla k neunesení. *Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal...* (Izajáš 53,4) Nenaložili jsme mu ji my, naložil mu ji Otec a on je nesl z lásky k Otci. *On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných...* (Izajáš 53,12) Láska není blbá, ale *všechno snáší* (všechno přikrývá svou obětí), *všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží*. Ježíš není osel, i když tak vypadala první nám známá karikatura křesťanství, kterou našli archeologové vyrytou na stěně v císařském paláci na Palatinu v Římě. Oslí hlava a před ní klečící muž s nápisem: *Alexamenos uctívá Boha* a o kus dál další kresbička s poznámkou, že Alexamenos je věřící.

Pán Bůh nepotřebuje supermanky, ale poslušné syny. Ač vypadají jako špagety, unesou daleko více, než by kdo očekával. A to tehdy, když nesou to, co přijali od Boha spolu se silou, kterou k tomu dává. *„Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří.“* (Žalm 46, 2n)

Vzpomínám na tělocvičnu, ve které tatínek obsluhoval strojovnu bazénu. Pomáhal jsem mu točit kohouty na filtrech, když jsme je ve strojovně propírali. Celou betonovou budovou zachvívaly rány, jak padaly činky ve středisku vrcholového sportu Baníku Sokolov. Neforemní siláci s nimi mlátili o zem. Zvedli tu velkou tíhu, dostali ji nad hlavu a pak poustoupili a nechali činky spadnout na zem. Nosnost těch siláků byla omezena. Bylo to v době rozvinutého socialismu a ti chlapi baštili všelijaké bobule, aby měli velkou sílu. Nezřídka se jim utrhl celý sval a oni končili jako invalidé.

Ač byl náš Spasitel křehký a nebylo na něm nic, proč bychom si jej měli vybrat mezi spoustou ostatních³, nesl a unesl neuvěřitelnou tíhu. Bůh jej nenechal narodit ani jako Samsona, neměl žádné zázračné vlastnosti, ale měl Boží přízeň a moc.

Pán Bůh s neomezenou mocí

Nemůžu a ani nechci skončit jinak, než, že vaši mysl obrátím ke všemohoucímu Bohu. A to ne tak, že bych vypisoval Boží vlastnosti. Nechám naopak v kontrastu vystoupit lidskou slabost. Je totiž dobré, když vyplynou na povrch naše nemohoucnosti. Když se ukáže, jak na tom jsme ve skutečnosti.⁴

3 *...neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevhledný, že jsme po něm nedychtili...* (Izajáš 53, 1)

4 Můj kolega z Prahy 6, Daniel Heczko, píše: Včera (17.3.) ráno jsem byl na pravidelném odběru krve a měl jsem jít na pátou chemoterapii. Jenže v krvi jsem měl zvýšený počet bílých krvinek, které naznačovaly, že v těle probíhá nějaký zánět. To mne nepřekvapilo, protože posledních asi 14 dní bylo pro mne mimořádně obtížných v tom, že jsem se nachladil, bral jsem antibiotika a 10 dní jsem se s nachlazením vyloženě trápil. Komplikace snáším hůř než zdraví lidé. Nesmírně mě to vyčerpal, a ještě teď mě prakticky neustále provází chvění a třesení celého těla. Celková tělesná slabost je teď asi můj nejsilnější pocit. Můj ošetřující lékař mě poslal na rentgen plic a dutin. Plice (i srdce) jsou v pořádku, ale v dutinách je ještě patrný zánět, i když není nutné brát antibiotika. Chemoterapie se proto odsouvá o týden na 24.3...
„Smiluj se nade mnou, Bože“ (Žalm 51,3). *„Bože, slituj se nade mnou hříšným.“* (Luk. 18,13) *Tyto podobné prosby vnímám jako úplně nejdůležitější modlitbu v životě. Nic si nenárokuji, ničím se nehájím, na nic a na nikoho se*

Neseme odpovědnosti, které nás tlačí k zemi. Ale: *Věříme, že (Bůh) On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.* (Izajáš 40:29)

Kvalita křesťanství se na první pohled pozná podle toho, co to křesťanství dovolí svému Pánu. Pakliže čeká vysvobození od hříchu a novou naději, dobře čeká! Jestliže čeká, že si vírou ulehčí život s takovou představou přistupuje k životu, nemá co dát světu kolem. Ale ani sobě – spokojené nebude.

Nosnost lidského života je dána jen Boží mocí. Ničím jiným. Neoslavujeme tedy lidi, ale Pána Boha. A modlíme se tak, aby nám Pán Bůh naložil tak, jak On sám uzná za vhodné. A už dopředu mu hlásíme, že vezmeme všechno, co pro nás připravil. Pán Bůh nepotřebuje vzpěrače, ale nosiče.

nevymlouvám, nic neslibuji, nevyjmenovávám před Bohem své oběti, dary, službu, námahu nebo dobré skutky, aby si jich Bůh všiml a za to mi požehnal. Zbývá mi jediné: Smiluj se nade mnou. Pro své milosrdenství. To jsou jediné dveře, na které mohu zaklepat. Čím více vlastní bezmoci cítím, tím blíž zakouším Pána Boha. Už se nebojím toho, že nemám všechno pod kontrolou, protože právě tehdy mohu zcela bezvýhradně padnout Pánu Bohu do náruče. „Je dobré spolehnout se na milost...“ (Židům 13:9)